

ТИША ПРОЩАННЯ З WILKINSON

Яка ж дивна в мене доля.

Завжди сам.

Серед стількох жінок.

Ніколи не в центрі.

Лише гість.

Правду кажучи, ця роль ніколи не була мені незручною.

Було ще дещо, що завжди привертало мою увагу.

Те, що жінки беруть, не питаючи.

Не гроші.

Це завжди було найменш цікаве.

Вони беруть увагу.

Цікавість.

Думки.

Уламки часу.

Цілі частки твоєї когнітивної енергії.

І здебільшого роблять це, навіть не помічаючи.

Перше правило завжди залишалося тим самим.

Змусити їх усміхнутися.

Але не клеїти дурня.

Бо між гумором і дурістю велика різниця.

Перший відкриває розмову.

Друга її закриває.

Інакше навіть найелегантніша вечеря зрештою стає трохи кращою за перекус у фастфуді.

Саме тоді я почав викладати свою особисту антропологічну теорію сталі.

Я сподівався звучати переконливо.

Не обов’язково — щоб мені повірили.

Я уявив далекий ранок.

Чоловік вийшов зі своєї печери на любовне побачення.

Але його супутниця не мала наміру його відпускати.

Вона пішла за ним лісом.

Хотіла знати, куди він іде.

З ким.

І навіщо.

Тоді всі були вільні, а розпусту соціологи ще не вигадали.

Зрештою він розлютився.

Підняв камінь і жбурнув його в бік жінки, щоб її відігнати.

Камінь ударився об скелю.

Іскра.

Потім ще одна.

Потім дим.

Решту зробив вітер.

І народився вогонь.

Любовне побачення одразу скінчилося.

Те, що сталося, було надто важливим.

Цього ще не описував жоден посібник.

Навіть посібники Amazon.

Це треба було спостерігати.

Зрозуміти.

Використати.

Жінки за столом слухали мовчки.

Ніхто не їв.

Офіціантові довелося віднести супи назад на кухню й розігріти їх удруге.

А тоді сталося щось іще цікавіше.

Кілька пар за сусідніми столиками присунули свої стільці ближче до нас.

Це скидалося на театральну виставу.

А я ж лише хотів змусити їх усміхнутися.

Саме тоді я перестав бути переконливим.

І мені почали вірити.

Я розповідав історію, якої ніхто ніколи не написав.

Можливу історію наших предків.

Я зупинився.

Подивився на Меггі.

«Хочете, щоб я продовжив?»

Вона не вагалася ні секунди.

«Так, ти, чудовий сучий сину».

І ми всі вибухнули сміхом.

Тоді я продовжив.

Завдяки вогню жінка почала розуміти, що це відкриття можна використати для їжі.

Жар змінював смаки.

Він перетворював саму природу.

Непомітно тривалість людського життя, яка ледве сягала двадцяти років, повільно рушила до сорока.

Вогонь її подвоїв.

Бактеріальних заражень поменшало.

Інфекції відступили.

Людське тіло виграло час.

А потім, одного звичайного пообіддя перед печерою, та сама жінка підняла кілька каменів.

Уважно їх роздивилася.

Ударила один об одний.

Вивчила їх.

Без доменних печей.

Без сталеливарних заводів.

Без інженерів.

Вона почала довгий шлях, який зрештою привів до металу.

А згодом — до сталі.

Тому, якби не жінка, мене б сьогодні тут не було.

Я б ніколи вас не зустрів.

Я б ніколи вас не оцінив.

Я б ніколи не зміг загорнути в прощання те, ким я став.

За столом залишалася тиша.

Тиша, не схожа на всі інші.

Це не була тиша очікування.

Це була тиша прощання.

Я подивився на Меггі.

Подивився на її доньку.

Подивився на її онучок.

І зрозумів, що прощаюся не з родиною.

Я прощався з історією.

Родина Wilkinson

Будь ласка.

Я підвівся й пішов.

Бо ніколи не міг витримати жіночих сліз.

Ferdinando